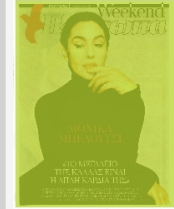
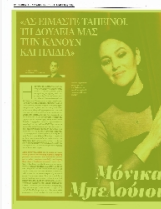

«ΑΣ ΕΙΜΑΣΤΕ ΤΑΠΕΙΝΟΙ ΤΗ ΔΟΥΛΕΙΑ ΜΑΣ ΤΗΝ ΚΑΝΟΥΝ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙΑ» mot

Media: TAXYΔΡΟΜΟΣ WEEKEND Page: 2-3 Published at: 18-09-2021
Author: Surface: 1919.95 cm² Circulation: 0
Subjects:

«ΑΣ ΕΙΜΑΣΤΕ ΤΑΠΕΙΝΟΙ. ΤΗ ΔΟΥΛΕΙΑ ΜΑΣ ΤΗΝ ΚΑΝΟΥΝ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙΑ»

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΣΤΟΝ
ΔΗΜΗΤΡΗ ΔΟΥΛΓΕΡΙΑΗ

Η φωνή της ακούγεται στην αρχή σαν ενός τρακαρισμένου κοριτσιού που πρέπει να μιλήσει γρήγορα για τις υποχρεώσεις της ημέρας. Στην επόμενη μισή ώρα όμως εκείνο που σπάει την, πάντοτε, άχαρη τηλεφωνική επικοινωνία – με τη Ρώμη, στη συγκεκριμένη περίπτωση – είναι το γέλιο της. Η Μόνικα Μπελούτσι γελάει με τις αναμνήσεις, τους θρύλους του κινηματογράφου, τα περιστατικά της δουλειάς. Και είναι γενναιόδωρη απέναντι στις ηθοποιούς που πέρασαν πριν από εκείνη στη μεγάλη οθόνη, αλλά κι αυτές που έρχονται. Όπως με την Κρίστεν Στιούαρτ, που μόλις έδειξε τις δυνατότητές της ως λαϊκή Νταϊάνα στο «Spencer» του Πάμπλο Λαραϊν, το οποίο προβλήθηκε στο Φεστιβάλ Βενετίας. Η αφορμή για τη συνέντευξη είναι φυσικά η εμφάνισή της στο Ηρώδειο (21-23/9) με την παράσταση «Μαρία Κάλλας: επιστολές και αναμνήσεις», μια δραματοποιημένη αφήγηση βασισμένη στις επιστολές της ντίβας, όπως καταγράφονται στην έκδοση «Γράμματα και αναμνήσεις» του Τομ Βολφ (εκδ. Πατάκη, μφ. Ανδρέας Παππάς). Η παράσταση ήταν προγραμματισμένη να παρουσιαστεί τον περασμένο Σεπτέμβριο, η Μπελούτσι είχε δώσει μάλιστα τις πρώτες συνεντεύξεις, αλλά η έξαρση των κρουσμάτων του κορωνοϊού οδήγησε στο κλείσιμο των πολιτιστικών χώρων.

Ξέρω ότι τον τελευταίο χρόνο μιλάτε συνεχώς για το μεγαλείο της Μαρίας Κάλλας. Θέλω να ρωτήσω: Ποια Κάλλας έχετε ανακαλύψει μακριά από τα φώτα, τη φήμη και τη δόξα της όπερας; Ποια είναι η Κάλλας όταν γυρίζει σπίτι της;

Όταν ο Τομ Βολφ μου έδειξε για πρώτη φορά τις επιστολές της Κάλλας, τρόμαξα. Αλλά την ίδια στιγμή είχα αποφασίσει ότι δεν μπορούσα να πω «όχι». Η γυναίκα αυτή, που την αποκαλούσαν «La divina», γούπευε τους πάντες, κοινό και κριτικούς, πάνω στη σκηνή. Ταυτόχρονα, όμως, ήταν μια λεπταίσθητη και συναισθηματική γυναίκα – γι' αυτό και η ζωή μπορούσε να της ραγίσει την καρδιά. Ο Βολφ ήθελε να δείξουμε περισσότερο τη Μαρία σε σχέση με την Κάλλας. Τη γυναίκα, όχι την «divina». Προσωπικά, το μεγαλείο της για εμένα είναι ότι είχε μια απλή καρδιά. Νομίζω ότι γι' αυτό συνεχίζει να αποτελεί έμπνευση για τόσες γυναίκες. Δεν ήταν απλώς μια

Από την παράσταση για την Κάλλας, που ξεκίνησε τον Νοέμβριο του 2019 το παρισινό Θέατρο Marigny

Μόνικα Μπελούτσι

καλλιτέχνη με απίστευτο ταλέντο. Ήταν μια γυναίκα – θα πω τη λέξη – μοντέρνα για την εποχή της. Είχε το κουράγιο να χωρίσει για χάρη της αγάπης όταν δεν υπήρχε καν η έννοια του διαζυγίου. Ακούω φυσικά τον κόσμο να λέει ότι είχε μια τραγική ζωή, δυστυχημένη. Προσωπικά δεν το πιστεύω. Είχε το θάρρος να ζήσει όπως ήθελε και να αλλάξει πράγματα με τη δουλειά της από μικρή ηλικία, ως ασυμβίβαστη και ταγμένη στη μελέτη της όπερας. Αλλά όταν μπήκε στη ζωή της ο Ωνάσης, ήθελε να είναι μια ερωτευμένη γυναίκα, ήθελε να ζήσει έστω και χωρίς την όπερα.

Εξπνε σε έναν χώρο πολύ ανταγωνιστικό, όπου κυριαρχούσαν οι μεγάλοι παραγωγοί. Ως ένα σημείο, το ίδιο ισχύει και στη δική σας περίπτωση: πρέπει να επιβιώσετε στον χώρο του κινηματογράφου, που στις μέρες μας ζει στον αστερισμό του #MeToo. Πώς το βλέπετε από τη δική σας πλευρά;

Κατ' αρχάς είναι πολύ σημαντικό ότι οι γυναίκες σήμερα δείχνουν λιγότερο φοβισμένες να μιλήσουν δημοσίως. Συμμετέχουν ολοένα και περισσότερο στην κοινωνική ζωή, όπως και οι άνδρες στην οικογενειακή. Την ίδια στιγμή δεν πιστεύω στον «πόλεμο» ανδρών και γυναικών. Ο ένας έχει ανάγκη από τον άλλο για να ζήσει και να δημιουργήσει. Χρειαζόμαστε το κοινό έδαφος της επικοινωνίας, διαφορετικά δεν πρόκειται να πετύχουμε αυτό που επιδιώκουμε. Οι καιροί αλλάζουν, αυτό είναι το μόνο σίγουρο, και θα χρειαστεί χρόνος για να τα πετύχουμε όλα.

Ποιους άλλους μύθους έχετε αγαπήσει ώστε να μπειτε στη διαδικασία να τους μελετήσετε; Κατ' αρχάς, σας γοητεύουν οι μύθοι;

Κοιτάξε ένα παράδοξο: μόλις ολοκλήρωσα την ταινία «Το κορίτσι στο σιντριβάνι» για την Ανίτα Εκμπεργκ (σ.σ.: του Antongiulio Panizzi). Είναι μια ιστορία για μια ηθοποιό στην οποία προσφέρουν τον ρόλο της ιταλίδικας star, που φυσικά ήταν κάτι περισσότερο από τη Φοντάνα ντι Τρέβι και την «Ντόλτσε Βίτα» του Φελίνο. Οπότε παρακολουθούμε όλη τη διαδικασία μιας σύγχρονης ηθοποιού που μπαίνει στη ζωή μιας άλλης. Πώς νιώθει που θα υποδυθεί την Εκμπεργκ; Πώς αναπλάθει κανείς την εποχή του 1950; Τι σημαίνει να είσαι μια γυναίκα που έφτασε ως ανερχόμενη star από τις ΗΠΑ και καταστράφηκε από την ίδια την επιτυχία της, πάλεψε με δαίμονες και φαντάσματα; Μου φαίνεται τόσο ενδιαφέρον που σε αυτή τη φάση της ζωής μου καλούμαι να μπω στον κόσμο δύο μυθικών προσώπων, της ίδιας πάνω-κάτω εποχής. Και ταυτόχρονα σκέφτομαι τι σημαίνει για εμάς τις σύγχρονες γυναίκες ο τρόπος που παρουσιάζουμε τον εαυτό μας στη βιομηχανία

«Μαρία Κάλλας: επιστολές και αναμνήσεις», Ηρώδειο, 21-23/9 στις 21.00. Μετακίνηση: πολιτιστικός οργανισμός «Λυκόφως» (Γιώργος Λυκαρδούπουλος). Επί σκηνής θα βρισκείται το αυθεντικό πιάνο της Μαρίας Κάλλας από τη θαλαμηγό «Χριστίνα» (παραχώρηση του Ιδρύματος Ωνάση). Την ηθοποιό πλαισιώνουν η Καμεράτα υπό τη διεύθυνση του Γιώργου Πέτρου. Τα τελευταία online εισιτήρια στο ticketservices.gr.

Είμαστε οι μόνοι επαγγελματίες που τη δουλειά μας μπορεί να την κάνουν παιδιά. Αφού συμβαίνει αυτό και ένα παιδί μπορεί να γίνει star, εμείς πρέπει να είμαστε ταπεινοί

του θεάματος. Φυσικά σήμερα είμαστε περισσότερο ανεξάρτητες σε σχέση με την εποχή των στούντιο και των παραγωγών. Έχουμε την επιλογή να αποδεχτούμε ή να απορρίψουμε τις προτάσεις με ένα τηλεφώνημα. Αυτή είναι η δουλειά μας.

Έχετε απορρίψει προτάσεις όταν ανακαλύψατε ότι ήθελαν απλώς να «θανατώσουν» τη λάμψη και τη φήμη που συνοδεύει το όνομα Μόνικα Μπελούτσι;

Ναι, φυσικά. Συνήθως επιλέγω δουλειές επειδή κάτι με γοητεύει και μπορώ να συμμετέχω συναισθηματικά. Δηλαδή έχω κι εγώ ευθύνη. Μπορεί κάτι να μου φαίνεται «μυστηριώδες» στο σενάριο, κι όμως να πω «ναι» επειδή με έχει συγκινήσει.

As μένουμε λίγο παραπάνω στους μύθους. Ποια θα ήταν μια αυθόρμητη επιλογή αν σας έλεγα τα ονόματα Κλάουντια Καρρινάλε, Ρόμι Σνάντερ και Γκρέις Κέλι;

Απίστευτο! Είναι και οι τρεις αγαπημένες μου. Στην παράσταση για τη Μαρία Κάλλας η ντίβα φαίνεται να απευθύνεται στην Γκρέις Κέλι, επειδή ήταν φίλες. Μοιράζονταν τον ίδιο κόσμο, εδώ που τα λέμε. Και οι δυο τους, όπως και η Ρόμι Σνάντερ, θυσίασαν κάτι στη ζωή τους. Η Γκρέις Κέλι θυσίασε φυσικά την καριέρα της για να φύγει στο Μονακό. Η Καρρινάλε είναι υπέροχη μέχρι σήμερα και έχει αυτή την απίστευτη διαδρομή ξεκινώντας από την καλύτερη περίοδο του ιταλικού κινηματογράφου: Φελίνο, Ροσελίνι, Ντε Σίκα, Βισκόντι.

Είναι μια περίπτωση που οι σκηνοθέτες αγαπούν την πρωταγωνίστρια τους. Ο Βισκόντι στον «Γατόπαρδο», αλλά και ο Σέρτζιο Λεόνε στο «Κάποτε στη Δύση». Αυτή είναι η περίοδος του ιταλικού σινεμά που αγαπάτε;

Ναι, ο μεταπολεμικός και λίγο αργότερα. Νομίζω μάλιστα ότι το ταλέντο μεταφέρθηκε και στις μέρες μας, που έχουμε τόσο καλούς σκηνοθέτες: τον Σορεντίνο, τον Γκαρόνε, την Αλίτσε Ρορβάκερ και τόσους άλλους. Το ζήτημα όμως είναι οικονομικό. Χρειάζονται χρήματα για να φτιάξεις μια ταινία, που παράλληλα θέλεις να είναι και «ανεξάρτητη». Αλλά η δυσκολία υπάρχει και για τους ηθοποιούς. Πρέπει να δουλέψουμε στο εξωτερικό για να γίνουμε γνωστοί.

Και αν μεταφέρουμε το δίλημμα στα ονόματα των Μαρτσέλο Μαστρογιάνι, Πολ Νιούμαν και Ντάνιελ Ντέι Λιούις;

Καταπληκτικό! Δυστυχώς δεν συνάντησα ποτέ τον Μαρτσέλο Μαστρογιάνι, τον οποίο θεωρώ την επιτομή της γοητείας, αλλά με έναν τρόπο γήινο. Δεν είναι καν το ταλέντο του που σε γοητεύει, αλλά αυτό που εκπέμπει με το που εμφανίζεται. Δεν το έχουν όλοι. Ο Πολ Νιούμαν στα δικά μου μάτια έχει ένα από τα ωραιότερα πρόσωπα στον παγκόσμιο κινηματογράφο. Όσο για τον Ντάνιελ Ντέι Λιούις, μιλάμε ήδη για ένα από τα σπουδαιότερα ταλέντα στην ιστορία της έβδομης τέχνης. Μου αρέσει αυτό το παιχνίδι, επειδή θέλω να πω κάτι που ισχύει για τις και τους ηθοποιούς. Η έβδομη τέχνη είναι μια περίπλοκη βιομηχανία. Πρέπει να διαχωρίζουμε

πάντα την εικόνα από την πραγματικότητα. Να θυμάστε ότι είμαστε ανθρώπινα όντα με πάθη και αδυναμίες. Γι' αυτό αξίζει να μείνουμε ταπεινοί μέσα σ' αυτόν τον χώρο. Είμαστε οι μόνοι επαγγελματίες που τη δουλειά μας μπορεί να την κάνουν παιδιά. Αφού συμβαίνει αυτό και ένα παιδί μπορεί να γίνει star, εμείς πρέπει να είμαστε ταπεινοί.

Ο κόσμος και οι ρόλοι σας είναι ο κόσμος της λάμψης. Σας αρέσει να εξερευνάτε τη σκοτεινή πλευρά στην τέχνη;

Κοιτάξε, έχω παίξει σε πολλές «σκοτεινές» ταινίες: τη «Μαλένα» του Γορντάρρε, το «Μη αναστρέψιμος» του Γκασπάρ Νοέ, τα «Πάθη» του Μελ Γκίμπσον. Αλλά ομολογώ ότι πάντοτε ήμουν στην πλευρά του θύματος. Τώρα που μεγάλωσα όμως – για να αστείευτώ –, ολοκλήρωσα μια ταινία με τον Λίμι Νίσσον, το «Memory», σε σκηνοθεσία του Μάρτιν Κάμπελ, όπου παίζω για πρώτη φορά έναν «κακό» χαρακτήρα.

Μιλάτε όντως τέσσερις γλώσσες, όπως βλέπουμε σε διάφορα βιογραφικά;

Όχι, μιλάω γαλλικά και αγγλικά εκτός από τα ιταλικά.

Και τα φαρσί που αναγράφονται;

Α, όχι. Είχα κάνει μια ιρανική ταινία (σ.σ.: την «Εποχή του ρινόκερου» του Bahman Ghobadi) και μιλούσα τη γλώσσα μόνο για την εμφάνιση εκεί. Όπως μιλούσα σερβικά μόνο για την ταινία του Κουστουρίτσα «On the milky way».

Η ημέρα που κάνουμε τη συνέντευξη είναι η 11η Σεπτεμβρίου. Τι θυμάστε από την αντίστοιχη ημέρα είκοσι χρόνια πριν;

Ήμουν σε ένα κινηματογραφικό φεστιβάλ στον Καναδά, βλέπαμε στην τηλεόραση τις εικόνες και δεν πιστεύαμε αυτό που βλέπαμε. Πήγαμε στη συνέχεια στο αεροδρόμιο προσπαθώντας να επιστρέψουμε στην Ευρώπη και ζήσαμε μια απίστευτα δύσκολη κατάσταση. Την ατμόσφαιρα του φόβου, της οργής και της έκπληξης για τον κόσμο που άλλαζε. Ακόμη και σήμερα έχει μείνει το «γιατί συνέβη».

Σήμερα ολοκληρώνεται επίσης το Φεστιβάλ Βενετίας. Θα θέλατε να δείτε την Χρίστine Σπούαρτ ως Λαϊδη Νταϊάνα;

Την αγαπώ αυτή την ηθοποιό. Είναι ένα απίστευτο ταλέντο. Όταν τη βλέπω σε ταινίες, βρίσκει πάντα έναν τρόπο να με αγγίζει και να με συγκινήσει. Ξεχειλίζει από συναίσθημα, ενώ παίζει με τέτοια ειλικρίνεια! Δεν φτάνω καν στο γεγονός ότι είναι ή θα γίνει star, επειδή αυτό είναι κάτι απρόβλεπτο. Ορισμένες φορές δεν το ελέγχεις. Με ενδιαφέρει η ερμηνεία και το ταλέντο της.

Έχετε ανακαλύψει την ελληνίδα ηρωίδα που θέλετε να υποδυθείτε μετά τη Μαρία Κάλλας; Προτιμώ να έρθει ξανά ένας σκηνοθέτης και να μου προτείνει μια ιδέα, πάνω στην οποία θα προετοιμαστώ. Δεν θέλω να σκέφτομαι αν θέλω τη Μήδεια ή κάποια άλλη ηρωίδα. Είναι βασιανιστικό.

Θέλετε όντως να αποκτήσετε το δικό σας σπίτι στην Πάρο;

Δεν έχω κάνει κάτι ακόμη, παρόλο που φυσικά λατρεύω τη χώρα σας, τα νησιά και την Αθήνα. Στην Ιταλία αγαπάμε την Ελλάδα και δεν υπάρχει κανένας τρόπος να αντισταθούμε σε αυτή την αγάπη. Οπότε, ποιος ξέρει; Ίσως στο μέλλον.